

To ressourcepersoners oplevelse af IKS' omsorgskurser

At være til gavn for andre

Roomana Ahmed, stud.pæd.soc.

Ønsket om at være til gavn for et andet menneske, at kunne være til rådighed og støtte et andet menneske der har det svært, ligger dybt i mig som muslim. Jeg har, så længe jeg kan huske det, gerne villet arbejde med mennesker og har altid kunnet lide tanken om at bruge min arbejdstid/fritid til at gøre livet bare en anelse lettere for andre mennesker.

Gennem mit arbejde i det pædagogiske specialområde har jeg oplevet, hvordan det påvirker mig når jeg får mulighed for at støtte og bekræfte et andet menneske. Oplevelsen består i følelsen af at være på rette vej ved at gøre noget rigtigt i forhold til min religion og forståelse af livet. Lige netop dette har været en stor inspirationskilde og en af grundene til, at jeg valgte at deltage i IKS' omsorgskursus.

Endvidere syntes jeg, at det var et rigtigt godt initiativ, som jeg under alle omstændigheder gerne ville støtte. Mange sociale problemer er i dag tabuemner i indvandre kredse, og det er på tide at vi begynder at belyse disse problemer i fællesskab.

Da jeg startede på første omsorgskursus, overvældede det mig, men glædede mig også i høj grad at der var så mange mennesker tilstede. Jeg må indrømme, at jeg også var ret overrasket over, at alt var så "professionelt" planlagt - auditoriet, de forskellige foredragsholdere, maden mm.

Udover at undervisningen var rigtig spændende, var den også afvekslende. Afslutningsvis syntes jeg, at besøget på Herlev sygehus også var alle tiders, man fik en fornemmelse af hvordan det kan være ude i praksis. Generelt syntes jeg også, at det var rart at være med. Der er en god og venlig omgangstone.

Ovennævnte erfaringer og en reel nysgerrighed gjorde, at jeg uden tvivl meldte mig til omsorgskursus nr.2.

Jeg var en af de heldige, der kom med i anden runde. Det drejede sig om tre lørdage, hvor vi skulle have en mere intensiv form for undervisning i samtaleterapi, psykologi og muslimsk sjælesorg.

Igen var det nogle rigtig spændende og livlige foredragsholdere. Vi kom ud i nogle spændende supervisionssamtaler, vi fik diskuteret de ting vi syntes var relevante, og for mit vedkommende blev der ikke sparet på notatpapir.

Jeg er så glad for, at jeg har fået mulighed for at deltage i et sådant initiativ. Jeg føler at jeg er bedre rustet til at støtte mine medmennesker med den erfaring og undervisning, jeg har været så heldig at kunne få i dette forløb.

I forlængelse af dette vil jeg gerne benytte denne mulighed til at sige tusind tak til Lissi og IKS for at tage fat i de relevante problemstillinger vi står med som muslimer, kristne og medmennesker i dagens Danmark.

Et nyt syn på muslimer

Vilija Brukas, kontaktperson på KFUM's kollegium

Når man pludselig er blandt mange muslimer, hvad sker der så? Hvor bliver ens fordomme om de "fremmede" så af? På kursus i sjælesorg, organiseret af Islamisk-Kristent Studiecenter var jeg, en luthersk kristen oprindeligt fra Litauen, sammen med ca. 60 muslimer. Det var en rigtig god mulighed for at lære mine grænser at kende. Men gennem samværet med disse muslimer skete der noget.

På hele min krop mærkede jeg, hvad det vil sige at være sammen med muslimer. Noget af det første jeg lagde mærke til var, at mænd og kvinder sad og spiste separat. Men lidt senere dukkede der et helt andet billede op. Jeg bemærkede, at mændene var rigtige gentlemen. De sørgede for, at alle kvinder fik en siddeplads og hentede stole eller mad til andre kursister. Der skete virkelig noget med mig selv. Jeg begyndte at få nogle meget positive følelser over for disse mennesker. Inden kurset var jeg fordomsfuld over for muslimer. Når man i medierne igen og igen hører, at muslimer er dårlige mennesker, bliver man påvirket af det. Det er meget skræmmende, men også meget naturligt. Der findes et udtryk, der siger at der skal ti positive ord til at opveje et negativt. Og hvis der næsten aldrig kommer positive ord, hvad sker der så? Man begynder at tænke negativt om disse mennesker!

Det minder mig meget om den politiske diskrimination i det tidligere Sovjetunionen. Dengang var det tyske mindretal syndebuk og skulle hele tiden forsvare sig og bevise, at de var gode nok. Min familie var tysk, og det mærkede mine søskende og jeg i skolen i den lille by i Litauen, hvor vi voksede op. De andre børn ville ikke lege med os, og mine forældre fortæller om grov mobning efter skoletid. Jeg kan godt forstå, hvordan muslimer har det, når deres kultur og levevis hele tiden nedgøres. Men det undrer mig endnu mere, at jeg, der selv har oplevet diskrimination og fordomme, alligevel lod mig påvirke af den negative holdning over for muslimer.

Lige fra kursets start kunne jeg mærke, at de muslimske kursister brænder for deres religion og ønsker at udleve den i praksis. De ønsker at gøre en forskel for mennesker, der er i krise. Selvom det ikke er så nemt at være sammen med kriseramte, f.eks. mennesker der har mistet eller har været ude for en ulykke eller en større operation, så var de muslimske kursister, som jeg var sammen med, klar til at påtage sig denne svære opgave. De var parate til at lytte og trøste dem, som måske er i deres livs vanskeligste situation. Jeg opfattede dem som meget kærlige mennesker, der har energi til at gøre noget, som mange almindelige danskere ikke har overskud til.

Det tværkulturelle kursus har kureret mig for mine negative følelser over for muslimer. Jeg ville ønske, at andre også kan få sådanne oplevelser. Det er når vi møder "de andre", at der sker noget, og der er ingen tvivl om, at mødet er starten til en bedre flerreligiøs sameksistens.